

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΧΕΛΛΙΓΚΕΡ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ο νεαρός γιατρός έσφιγγε στο χέρι του τη τσάντα του με τὰ χειρουργικά εργαλεία, ενώ ανέβαινε τη σκάλα. Περιπατούσε σιγά-σιγά. 'Ο άνθρωπος που προχώρουσε μπροστά του φαινόταν αληθινά ταραγμένος. Και όλο και κάτι έλεγε.

— 'Ο γιατρός τον διέκοψε ξαφνικά:

— Τέλος πάντων, πού πηγαίνουμε; ρώτησε.

— Τώρα θά δήτε, απάντησεν ό άγνωστος. 'Ο φίλος μου είνε πολύ θαρεια και χρειάζεται όπωσδήποτε ιατρική βοήθεια.

'Ο γιατρός κάτι μουρμούρισε ανάμεσα στα δόντια του. Δεν αγαπούσε να τον ξυπνούν έτσι στη μέση της νύχτας. Και πάλι καλά αν επρόκειτο για κανέναν τακτικό πελάτη. Μά αυτός έδω του ήταν όλοτελα ξένος, και ή μούρη του δεν του ένέπνεε καμιά άπολύτως έμπιστοσύνη.

— Έπρεπε να ειδοποιήσατε τον Σταθμό πρώτων βοηθειών! παρατήρησεν ό γιατρός.

'Ο συνοδός του όμως δεν απάντησε. Έκείνη τη στιγμή έφτασαν στο τρίτο πάτωμα. 'Ο άγνωστος άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. 'Ο γιατρός τον άκολουθήσεν...

Τό δωμάτιο εκείνο ήταν φωτισμένο μ' έναν πολυέλαιο. Ένας άνθρωπος — ένας σωματώδης, κοκκινοτρίχης, άγριος και θλοσσυρός — ήταν ξαπλωμένος πάνω σ' ένα κρεβάτι. Στο κεφάλι του ύπηρχε ένας επίδεσμος.

'Ο γιατρός, κυττάζοντας όλοένα τον κοκκινοτρίχη άνθρωπο, έβγαλε τὰ γάντια του. 'Υστερα άνοιξε την τσάντα του και την άφησε πάνω σε μια καρέκλα. Πλησίασε τον άρρωστο και του έβγαλε τον επίδεσμο. Κύτταξε καλά-καλά την πληγή, κούνησε τό κεφάλι του και ξανάβαλε τον επίδεσμο στη θέση του. 'Υστερα γύρισε προς τον άνθρωπο που τον είχε φέρει:

— Λυπούμαι πολύ, φίλε μου, το έίπε με ήρεμη φωνή, αλλά δεν έχω τό δικαίωμα να επέμβω σ' αυτήν την περίπτωση. Πρόκειται για μια πληγή από σφαίρα πιστολιού. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ό ιατρικός κώδικς καθορίζει ότι πρέπει να ειδοποιηθεί άμέσως ή άστυνομία.

— Σταθήτε μια στιγμή, γιατρέ, φώναξεν ό άγνωστος κ' ή φωνή του είχε έναν τόνο παρακλήσεως μαζί και φοβέρας. Κάτι πρέπει να γίνει για τον πληγωμένο φίλο μου. Πρέπει με κάθε τρόπο κάτι να κάνετε. Μπλέξαμε σε κάποια φασαρία και ό φίλος μου δέχθηκε μια πιστολιά. 'Αν τό μάθη ή άστυνομία, θά τὰ μπλέξουμε πολύ χειρότερα. Σ' ας τό ξαναλέω, γιατρέ, κάτι πρέπει να κάνετε. Δεν μπορείτε να τον αφήσετε έτσι.

'Ο γιατρός ανατρίχιασε.

— Πολύ καλά, έίπε. Θα κυττάξω να βγάλω τη σφαίρα. Μά να έχετε ύπ' όψιν σας πως ύστερα θά ειδοποιήσω την άστυνομία. 'Η εϋθύνη μας, σ' αυτές τις περιστάσεις, είνε τεραστία...

Μά ό γιατρός σταμάτησε άξαφνα άπότομα. Έίχε σκύψει πάνω στην άνοικτή τσάντα του και κεί πάνω στα τυλιγμένα μέσα σε πανιά γιατρικά εργαλεία, είδε ένα μάτσο χαρτονομίσματα των πενήντα και έκατό δολλαρίων. 'Ο γιατρός κύτταξε τον άγνωστο που στεκόταν πλάι του χαμογελώντας και τό χέρι του πλησίασε τὰ χαρτονομίσματα για να τὰ πετάξει στο πάτωμα. Μά δεν τό έκαμε.

'Ο όρκος που είχε δώσει, όταν έγινε γιατρός, ή αρχές του, ή πεποιθήσεις του, ή επαγγελματική του τιμή ώρθώνονταν τώρα στη συνείδησί του. Μά μια άλλη φωνή του μουρμούριζε πάλι: «Μην είσαι θλάκας, καϋμένε. Ποιός θά τό μάθη, πως πήρες λεφτά για να μην ειδοποιήσης την άστυνομία; 'Η γυναίκα σου τέσσερα χρόνια τώρα φορεί τό ίδιο φουστάνι. 'Ε-

σύ χρειάζεσαι ένα αυτοκίνητο για τη δουλειά σου. 'Ο πατέρας σου είνε φτωχός. 'Ελα, καϋμένε, πάρε τὰ λεφτά... 'Αφού κανένας δεν πρόκειται να τό μάθη;»

'Ο κοκκινοτρίχης είχε μια άπαίσια πληγή στο δεξιό μέρος του προσώπου του. Μόλις ό γιατρός έχυσε πάνω του λίγο όξυζενέ για να την καθαρίσει, ό πληγωμένος έκανε ένα μορφασιό πόνου.

— Μην κουνηθήτε μια στιγμή, το έίπεν ό νεαρός γιατρός. Μια μονάχα στιγμή... 'Ετσι... καλά... πολύ καλά!

'Υστερα γύρισε και ζήτησε από τον άλλον άγνωστο να του φέρη ένα ποτήρι με ζεστό νερό. 'Αφού τελείωσε, πήγε στο λαθόμανο, πλύθηκε καλά-καλά, έβαλε τὰ εργαλεία του στην τσάντα, και την έκλεισε — με τὰ χαρτονομίσματα.

'Ο άνθρωπος που στεκόταν στην πόρτα έξακολουθοϋσε να χαμογελά.

— Σ' ας ευχαριστούμε, γιατρέ, το έίπε. 'Εμεις απλώς θέλουμε ν' αποφύγουμε τις φασαρίες. Πρόκειται να φύγουμε σε λίγα λεπτά και ήθελα ό φίλος μου να είνε εν τάξει. Σε λίγο θά είνε όλοτελα καλά, δεν είνε έτσι;

'Ο νεαρός γιατρός κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά.

— Ναι, σε λίγο θά είνε όλοτελα καλά, έίπε.

— 'Η πληγή του δεν είνε σοβαρή;

— 'Οχι. Τον περιποιήθηκα πολύ καλά. Σε λίγο θά είνε στο πόδι. Πέστε στο σύντροφό σας, πως δεν ύπάρχει λόγος να φοβείται μήπως ειδοποιήσω την άστυνομία.

Βγαίνοντας από το παράξενου εκείνου άρρώστου ό γιατρός, δεν πήγε ίσια σπίτι του. Δεν μπορούσε. Κάτι τον έπνιγε μέσα του. 'Επί δυό όλόκληρες ώρες περιπλανήθηκε άσκοπα μέσα στους δρόμους. 'Ηξερε πως αν πήγαινε να πλαγιάσει, δεν θα μπορούσε ν' άποκοιμηθή.

— Σπουδαίος γιατρός είμαι! μονολογούσε. Πρότυπο τιμίου και έναρετου πολίτου! Για πρώτη φορά στη ζωή μου μου προσφέρουν λεφτά για να παραβώ τό καθήκον μου, και τὰ λεφτά αυτά τὰ παίρνω άμέσως, σαν να φοβόμουν μήπως χάσω την ευκαιρία. Ούτε άμφιταλαντεύθηκα, ούτε συζήτησα! Τὰ πήρα σαν να επρόκειτο για τό άπλούστερο πράγμα του κόσμου!

Μά άμέσως ξανακούσθηκε ή παράξενη εκείνη φωνή από μέσα του:

— Γιατί άνησυχείς, άνόητε; Γιατί θασανίζεις τον έαυτό σου; Μήπως πρόκειται ποτέ να τό μάθη κανείς; Κανείς άπολύτως! 'Εξ άλλου, τὰ λεφτά αυτά σου είνε άπαραίτητα. Στο κάτω-κάτω, ή γυναίκα σου κ' έσύ μόλις καταφέρνετε και τὰ κουτσοπερνάτε. Μά ό πατέρας σου, ό φτωχός πατέρας σου; Αϋτός είνε πάμπτωχος και πόσο θασανίσθηκε για να σε αναθρέψει και να σε μορφώσει! Τώρα ό πατέρας σου γέρασε και δεν κάνει να δουλεύη σαν τό σκυλί. 'Επρεπε να ζητήσε κανένα έξοχικό σπιτάκι και να κολοπερνά με τις κόττες του, τὰ λαχανικά του και τό ψάρεμα. Τώρα μπορείς να τον βοηθήσης και να τον κάνης να περάση ευτυχισμένα τὰ τελευταία του χρόνια. Τὰ λεφτά που είνε τώρα μέσα στην τσάντα σου δεν τὰ μέτρησες. Μά είνε πολλά. 'Ασφαλώς περισσότερα απ' όσα χρειάζεσαι.

»Θά άγοράσης μερικά φουστάνια της γυναίκας σου — έξακολούθησε ή φωνή — και τὰ υπόλοιπα χρήματα θά τὰ δώσης όλο τοϋ πατέρα σου. Θά τοϋ πής ότι προσελήφθης ως γιατρός σε καμιά μεγάλη 'Ασφαλιστική 'Εταιρεία. Θά τοϋ πής πως σου δώσανε προκαταβολή τούς μισθούς σου όλοκλήρου τοϋ χρόνου. Κ' έτσι θά δικαιολογηθή εύκολώτατα ή προέλευ-

— 'Επρεπε να ειδοποιήσατε τον Σταθμό πρώτων βοηθειών, παρατήρησε ό γιατρός.

σις τῶν χρημάτων...

»Πόσο θά εὐχαριστηθῆ ὁ γέρος σου! Καί θά εὐχαριστηθῆς καί σὺ ὁ ἴδιος! Ἐλα λοιπόν. Ἀκόμα δὲν κατάλαβες γιατί πήρες αὐτὰ τὰ λεφτά; Τὰ πήρες γιὰ χατήρι τοῦ γέρου πατέρα σου!»

Ἔτσι, ἐνῶ περιπλανιόταν ἀσκόπα ὁ γιατρός, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν εἶχε κάνει τίποτε τὸ ἀξιοκατάκριτο. Μὰ ἦταν δύσκολο νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ σὰν γύρισε, ἐπὶ τέλους, στὸ σπίτι του καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν πίσω σκάλα.

Ἀθόρυβα ἔβγαλε τὸ πανωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ προχώρησε, μὲ τὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν του, πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἡ γυναῖκα του, καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Φοροῦσε μιὰ ρόμπα καὶ τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

— Γιατί δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα, ἀγάπη μου; τὴν ρώτησε ὁ γιατρός.

Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια προτοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ποῦ ἦσουν τόση ὥρα;

— Εἶχα πάει νὰ δῶ ἕναν ἄρρωστο, ἀπάντησεν αὐτός, στοῦ διαβόλου τὴν ἄκρη. Τί νὰ κάμω; Συχαίνομαι τόσο αὐτὲς τίς νεκτερινὲς γιατρικὲς ἐπισκέψεις!

Ἡ γυναῖκα του φαινόταν σὰν χαμένη καὶ ἔτριβε τὰ χέρια της νευρικά.

— Μήπως συνάντησες κανένα ἐνῶ γυρνοῦσε; ρώτησε.

— Ἄν συνάντησα κανένα; ἔκανε αὐτός.

Ἄν συνάντησες κανένα; ἔκανε αὐτός.

Ἡ νέα ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Αὐτὸς πρὸσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί συνέβαινε.

— Γιατί κλαῖς; τὴν ρώτησε, ἐπὶ τέλους.

— Ἐλειψες τόσο πολὺ, μουρμούρισε ἡ νέα, πού νόμιζα πὼς τὰ εἶχες μάθει. Δὲν ξέρω πὼς νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ πρέπει νὰ τὸ μάθης. Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ...

«Ὁ πατέρας σου θρικόταν στὴν τράπεζα, ὅπου δούλευεν ὡς νυχτοφύλακας. Δυὸ διαρρηκτὲς προσπάθησαν νὰ μπουρ στὴν τράπεζα. Ὁ πατέρας σου πυροβόλησε τὸν ἕνα, μὰ ὕστερα οἱ κακοῦργοι τὸν σκότωσαν...

»Καὶ τὸ μόνο πού ξέρει ἡ ἀστυνομία, ἐξ-ακολούθησεν ἡ γυναῖκα του, εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κόκκινα μαλλιά καὶ ἦταν πληγωμένος στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου...

— .....!

ΡΑΛΦ ΧΕΛΛΙΓΚΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΟΔΟΝΤΟΣΚΟΝΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ ταξίδια του, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαῖν, φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς γνωστοῦ του. Τὸ πρῶν ξυπνώντας, θυμήθηκε ὅτι, ἐνῶ εἶχε πάει μαζὺ του τὴ θούρτσα τῶν δοντιῶν του, εἶχε ξεχάσει τὴν ὀδοντόσκονή του.

Δὲν ἀνησούχησε ὅμως διόλου, γιατί ἐνόμισε ὅτι θά εἶχαν ἀπ' αὐτὴν στὸ σπίτι ὅπου ἐφιλοξενεῖτο καὶ πραγματικὰ ψάχνοντας στὴν κάμαρά του, βρῆκε ἕνα μικρὸ κουτί ἀπὸ πορσελάνη πού εἶχε μέσα σκόνη. Ὁ Μάρκ Τουαῖν τὴν μεταχειρίσθηκε, τὸ καθάριομα τῶν δοντιῶν του καὶ τὴ βρῆκε ἐξαιρετὴ.

Ὅταν σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ οἰκοδέσποινα, τῆς διηγήθηκε μὲ γέλια τὴν ἀνακάλυψί του, προσθέτοντας ὅτι ἡ ὀδοντόσκονη αὐτὴ ἦταν ἀρίστης ποιότητος.

— Τί ὀδοντόσκονη εἶνε αὐτή; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ οἰκοδέσποινα.

— Τὴ βρῆκα μέσα σ' ἕνα κουτί ἀπὸ πορσελάνη, ἐπάνω στὸ μεγάλο τραπέζι...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... φώναξε τότε ἐκείνη μὲ ἀπελπισία... Μὰ τί κάνατε;... Ἦταν ἡ θεία μας!...

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ οἰκοδέσποινα διηγήθηκε στὸν ξένο της, ὅτι ἡ σκόνη ἐκείνη ἦταν ἡ... τέφρα τῆς θείας της, πού εἶχε πεθάνει πρὸ ολίγου καιροῦ καὶ τὴν εἶχαν κάψει!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τὰ ἔρπετά, ὡς γνωστὸν, ἔχουν μεγάλη ἀντοχή στὴν πείνα. Παράδειγμα ἕνας θόας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ τέσσερα χρόνια χωρὶς ν' ἀγγίξῃ καμμιά τροφή. Ἐπίσης κ' ἕνας πύθων στὸν ζωολογικὸν κήπο τοῦ Ἀμβούργου ἔζησε δίχως φαί ἐπὶ 18 μῆνες.

— Μεγάλῃ ἀντοχῇ στὴν πείνα δείχνουν καὶ ἡ χελῶνες. Ὡστόσο τὸ ρεκόρ τὸ κατέχει ἕνα ἔντομο, ὀνομαζόμενον «σικάντα».

— Τὸ ἔντομο αὐτὸ, ὅταν θρῖσκεται στὸ στάδιο τῆς χρυσαλλίδος, μένει ἀπολύτως νηστικό καὶ σὲ ληθαργικὴ κατάστασι ἑφτά ὀλόκληρα χρόνια!

* * *

— Μποροῦμε ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας νὰ φτιάξουμε μαλλί; Ἡ ἐπιστὴμη ἀπαντᾷ: «Ναί!»

— Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένα πειράματα μὲ «καζεΐνη» (μιὰ οὐσία πού παράγεται ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τοῦ γάλακτος τῆς ἀγελάδος) ὁ καθηγητὴς Ἀντόνιο Φερράτι, στὸ Μιλᾶνο κινώρθωσε, ὅπως ἰσχυρίζεται τουλάχιστον, νὰ μετατρέψῃ τὸ γάλα σὲ λεπτὲς κλωστὲς πού ἔχουν τὴν ὕφῃ καὶ τὴν στερεότητα τοῦ φυσικοῦ μαλλιοῦ!

— Ἄν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μαλλιοῦ βιομηχανοποιηθῇ, ὁ ἐφευρέτης του ὑποστηρίζει ὅτι θά στοιχίξῃ φθηνότερα ἀπὸ τὸ γνήσιο μαλλί πού γίνεται ἀπὸ τίς τρίχες τῶν προβάτων.

* * *

Ὁ καθηγητὴς Βίλχελμ Στεκέλ, διευθυντὴς μιᾶς νευρολογικῆς κλινικῆς στὴ Βιέννη, ἰσχυρίζεται ὅτι γιατρεῖ τοὺς... ζηλιάρηδες!

— Τὴν ζήλεια, ὁ ἐν λόγω καθηγητὴς, τὴν θεωρεῖ σὰν μιὰ ἀρρώστεια ὅμοια μὲ τὸ κρουολόγημα! Τὰ θύματα δὲ τῆς ζήλειας, ἰκατὰ τὴν γνώμη του, εἶνε δύο εἰδῶν: Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται πὼς εἶνε ζηλιάρηδες κ' ἐκεῖνοι πού δὲν τὸ συναισθάνονται.

— Ὁ Στεκέλ, λοιπόν, ἐφαρμόζοντας μιὰ μέθοδο δικῆς του ἐπινοήσεως πού τὴν κρατᾷ μυστικὴ, ἔχει γιατρεύσει ὡς τώρα ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ... ἀρρώστεια, 14 γυναῖκες.

* * *

— Τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου ἀλλάζουν ἑκατὸν ἑβδομήντα ἔξ φορές σὲ διάστημα ἑβδομήντα πέντε ἐτῶν.

— Ἐὰν κανεὶς μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὸ νύχι τοῦ δείκτου του, τὸ νύχι αὐτὸ σὲ ἑξήντα χρόνια περίπου θά εἶχε δυὸ μέτρα μήκος.

* * *

Ὁ πρῶτος πού σκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ γραφομηχανή, ἦταν ὁ Ἄγγλος Ἑρρίκος Μίλλ, πού γεννήθηκε στὸ Λονδίνο στὰ 1680. Ἦταν ἀρχιμηχανικός κάποιας ἐταιρείας καὶ στὰ ἀρχεῖα τοῦ Ἀγγλικοῦ Γραφείου Προνομίων διατηρεῖται ἕνα μᾶλλον τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, τὸ ὁποῖον πήρε ὁ ἐν λόγω ἀρχιμηχανικός στὶς 7 Ἰανουαρίου 1714. Ἡ ἐφευρέσις αὐτῆς ὅμως, δὲν εἶχε διόλου τύχη. Οὔτε μιὰ μηχανὴ δὲν ἐπουλήθηκε, καθόσον ἦσαν πολὺ ἀτελεῖς καὶ πολὺ δυσκολομεταχειρίσιμες.

— Δυὸ παρόμοιες γαλλικὲς ἐφευρέσεις, πού ἔγινον ἀργότερα στὰ 1721 καὶ 1784 δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Πολὺ ἀργότερα στὰ 1843 ὁ Ἀμερικανὸς Τόμπερ πήρε πρῶτονιο γιὰ ἕναν τύπο γραφομηχανῆς πού στάθηκε ἀτυχὴ κ' αὐτὴ.

— Ἐπὶ τέλους, στὰ 1858 ὁ Νεοϋορκέζος Σαμουέλ Φράνσις κατασκεύασε τὴν πρώτη γραφομηχανὴ πού ἔμοιαζε πολὺ μὲ τίς σημερινές. Αὐτὴ εἶχε κάποια ἐπιτυχία. Ἡ πρακτικὴ ἐφευρέσις σιγά-σιγά ἐτελειοποιήθηκε καὶ πῆρε τὴ σημερινὴ ἐξέλιξί της.

* * *

Στὸ Ἀβινιὸν τῆς Γαλλίας ὑπῆρχε στὴν πλατεῖα τοῦ Ὁρολοῦ τοποθετημένο ἕνα γραμματοκιβώτιο, ἦταν παμπάλαιο καὶ σαραβαλιασμένο.

— Ἐσχάτως ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ γραμματοκιβώτιο αὐτὸ.

— Ὅταν τὸ ἐσῆκωσε ὅμως ἀπὸ τὴ θέσι του, βρῆκε σφηνωμένα σὲ διάφορες ρωγμὲς πολλὰ γράμματα, πού εἶχαν ριφθῆ στὸ γραμματοκιβώτιο πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε γραμμένη καὶ ἡ ἀφελὴς ἐπιγραφή: «Λίαν ἐπεῖγον».

— Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐνόμισε πὼς ἦταν καθῆκον της νὰ μοιράσῃ τὰ γράμματα αὐτά. Οἱ περισσότεροὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς παραλήπτες τοὺς εἶχαν πεθάνει. Τυπικώτατα τότε τὰ γράμματα ἐστάλησαν πίσω στοὺς ἀποστολεῖς τοὺς.

— Τὸ κακὸ δυστυχῶς, ἦταν, πὼς κ' ἀπὸ αὐτοὺς οἱ περισσότεροὶ εἶχαν πεθάνει!...